

In Tegentijd

Nummer 3

Januari 2011

2-Maandelijks

Uitgave van het Brussels Brecht Eisler Koor

De redactie van deze In Tegentijd wenst alle koorleden een denderende start in 2011

Edito door Erica Bal

Voor elk wat wils

Een editoriaal met één illustratie, dat hebben we al gehad. Maar eentje met meer foto's, dat moet toch wijzen op een ernstig gebrek aan inspiratie van de editorialiste. Nochtans is er over ons koorleven of levend koor stof genoeg om over te vertellen. Maar waar begin je mee? Met het begin dan maar...

Als het klimaat een bank was, zou het al lang zijn gered...

Dat van die bank was een slogan van de betoging tegen de opwarming van de aarde waarbij duizenden verkleumde betogers in Brussel betoogden. Iedereen weet dat kapitalisten en andere liberalen tegen staatsinterventie zijn, behalve als het om hun eigen waaghalzige beleggingen gaat. Onder het motto: we moeten toch de kleine spaarder beschermen! En gaa geluoft dat, zeggen ze in Brussel. Met het geld en de wil van alle aardbewoners –de grote CO2– producenten op kop – waren de aarde heel wat natuurrampen bespaard geweest die natuurlijk (?) vooral de armste en dus weerloze regio's teisterden.

Als het klimaat een emotie was, dan was de wereld sinds 28 november 2010 gered.

Wij van het koor zijn doorgewinterde betogers (c'est le cas de le dire). Misschien zijn we daarom soms een beetje blasé: Is er ooit al over een lied verteld waardoor het veranderd is? luidt het in de Zotte

Oorlog. Bovendien is het ALTIJD slecht weer: koud, stormachtig, nat. De betoging in de aanloop tot de klimaatconferentie in Cancun vormde daarop een uitzondering: het was ijsig koud, dat wel, maar de zon scheen en de lucht was zo blauw.

Het Brussels Brecht–Eislerkoor (versterkt door sympathisanten) was door de organisatoren uitgeroepen tot voortrekkerskoor dat de betogers moest meeslepen bij het zingen van Hey You, het klimaatlied op de wijs van het Beatleslied Hey Jude. En toen we aankwamen aan de kunstberg en het podium waren opgeklommen, voltrok zich een soort mirakel: uit duizenden kelen klonk het lied zo oprecht en enthousiast onder de leiding van Lieve die weer boven de menigte uittorende en met de stevige pianobegeleiding van Marie–Sophie Talbot. Pure emotie. Een stille kracht.

Make it colder, colder, colder, was de eis. Wij zijn bereid een beetje van onze koude af te staan aan pakweg Pakistan of andere onder de hitte lijdende landen.

Hey You!

Cancun, don't make it bad

Take these measures, to save the climate

Remember that there's only one earth

Then you can start, to make it better

Hey You!

Cancun, don't make it bad

Take these measures, to save the climate

Remember that there's only one earth

Then you can start, to make it better

Hey you, don't be afraid

We'll take action, go out and get it

The minute, you let it under your skin

Then you begin to make it better

At any time and any place

We'll show our face

We'll carry the world upon our shoulders

Don't you know that it's a fool, who makes the rule,

Not making this world a little colder

Oh no no no no no no no

Our earth, is not for sale

So we'll take actions, to save the climate

We want renewable energy

That is how we, can make things better

So just go out and join our band

Hey you, you can.

We're waiting for someone to perform with

And don't you know that it's just you

Hey you, you'll do

The movement we need is on your shoulder

Na na na na na na na na na

Cancun, don't make it bad

Take these measures, to save the climate

Remember that there's no time to lose

We have to choose, to make it better

Na na na nananana nananana Hey You

Na na na nananana nananana Hey You

En de nieuwe productie? Ze gaat van start

Maar het leven gaat door: op 16 januari 2011 wordt een tipje van de sluier gelicht van de nieuwe

productie "Vive la Sociale!". We komen bijeen met onze vrienden uit Hasselt, eten een hapje, luisteren naar de plannen van regisseur Vital Schraenen en componist Chris Carlier. Blijkbaar kunnen we ook al kennismaken met enkele liederen uit de productie.

En dan vliegen we erin: een tikkeltje overmoedig werd er besloten een voorproefje van het nieuwe programma te geven tijdens de Erfgoeddag 2011 die 1° over armoede, arbeidersstrijd, emancipatie, etc. gaat en 2° dit jaar nota bene plaats heeft op 1 MEI! Past dus prima in onze kraam.

De werkgroepen werken in de coulissen, maar zijn zeker geen geheime genootschappen. Dus kom erbij als je je creativiteit wil botvieren in een boeiend project.

Tot slot: Vive la Sociale! is een slogan van de Parijse Commune die in 2011 precies 140 jaren geleden plaats had. Onze productie heeft nu al heel wat laagjes: de arbeidersstrijd, het socialisme in al zijn schakeringen, Horta en zijn Brussels Volkshuis, de "doctrinaire fanfares" het sarcasme van James Ensor, het leven in de hoofdstad, vroeger en nu. En onze huisarcheologen zetten hun opgravingen voort. O, nog een prettig (rood) kerstfeest en een gelukkig Nieuwjaar!

Toemaatje

Geleerde koppen hebben zich gebogen over de geschiedenis van het arbeiderslied. Jos (Vandersmissen wees op een resumé van de licentiaatsthesis van Rik Vandecaveye, getiteld Het

Pierre De Geyter

bestuurder van de Gentse Vooruit.

proletariërslied: een sociaal-kulturele verschijningsvorm van de socialistische arbeidersbeweging (te vinden onder <http://www.flw.ugent.be/> De werkgroep doccom zoekt overigens contact met deze historicus en

dat is nu verplichte kost voor wie een eindje te reizen heeft, vlak boven onze zetels hing een TV waarop ze lange afstandsvideo's speelden. Het is bekend dat vervoerders besparen op hun kosten. En dus ook op de prijs en de kwaliteit van het entertainment. Het was deze video's aan te horen. Dit was Amerikaanse pulp, Jean Reno speelde mee en zijn exploten maakten een hels lawaai. Ik kan daar slecht tegen. Wie een rit boekt in andermans bus, hoeft zich daarom toch nog niet zonder verweer ook aan andermans verstrooiing over te leveren. Eén ding zat mee : de chauffeur had tenminste geen evangelische MTV opgezet.

Gastcolumn

Over oubolligheid

In het koor zijn niet alleen verschillende zangstemmen te horen, ook heeft iedereen wel een eigen mening over zaken die het koor aanbelangen. Omdat er niet altijd tijd en ruimte is op repetities om deze meningen te ventileren, maken we er graag ruimte voor in Tegentijd. Voor dit nummer van Tegentijd kroop Raf Custers in de pen.

"Ah zo, jongen, gij vindt dat hier oubollig. Leg dat maar eens uit". Tegentijd bakt mij daar een koekje van eigen deeg. Welaan dan, op weg. En zien waar we uitkomen.

Laatst namen we een lange afstandsbus, een dubbeldekker, en om van daarboven het landschap te bewonderen, gingen we goed vooraan zitten, achter het panorama-raam. Buiten waaide een zure wind. Maar achter dat raam was het om te bakken. Dat hadden we in al ons enthousiasme slecht ingeschat. Aan een halte onderweg was er een moeder naar boven komen klimmen, met een kind gehuld in vele lagen en een overjas. Ze kwam naast ons zitten, op de eerste rij, in volle zon. Het kind zweette zich haast dood. Daarom schoven we de gordijnen dicht, benamen onszelf het panoramische uitzicht op het landschap, en leverden ons willens nillens over aan het gebulder boven ons hoofd. Want,

Met uw permissie een citaat van Luc Dardenne, één van de filmende frères Dardenne. Hij schreef ooit : "ik stik door beelden en muziek van films die alleen maar kunnen verbeelden door alle bewegingen die de realiteit uitademen af te blokken". Luc Dardenne spreekt van images bouchons (*). Ik hoef geen zekerheden ingelepeld te krijgen. Ik hou liever mijn ogen en oren open en laat hen zelf wel uitmaken waarmee ze vervuld willen geraken en hoe snel of hoe traag. Laat me dat even illustreren met een iets van tien jaar geleden. We hadden toen Indymedia opgericht en zouden aan de grote media laten zien hoe er van binnenuit over sociale bewegingen bericht moest worden. Toen kwamen de woelige manifestaties van Praag en Genua en Laken, en telkens werd ons mediumpje overwoekerd door beelden van botsingen met de flikken en vervielen we in de sensationele clichés van vijftien in een dozijn die we aan de grote media verweten. We leerden en zagen bij voorbeeld dat onze voorlopers van de alternatieve media in de VS die kinderziekte voorbij waren. Daar bestond toen een sprekend voorbeeld dat Whispering Media heette. Whispering, met kleine woorden, zo kon het ook (**).

Dit zijn hardvochtige tijden. De grosses caisses die ons austeriteit inpeperen maar zelf niet weten hoe ze hun bonussen zullen uitgeven (How to spend it), zijn op alle kanalen dominant. Daar klimmen wij niet met hard te roepen boven uit. Ik hoor u zeggen : een fluisterend koor, daar gaan we ver mee geraken. En toch. Toen Margareth Thatcher haar oorlogsbodems

liet opstomen naar de Falklands, kwam Elvis Costello met het sarcastische Shipbuilding voor de pinnen waarin een scheepsbouwer Thatcher bedankt omdat hij eindelijk weer werk heeft en nog eens kerstcadeautjes kan kopen voor zijn kinderen. Kleine woorden, maar wel de nagel op de kop (***)).

Raf

(*) J'étouffe dans les images et la musique de ce cinéma qui ne put imaginer qu'en bloquant les mouvements de respiration de la réalité. In : Luc Dardenne, Au dos de nos images, 1991–2005.

(**) Mark Twain over zijn moeder : She never used large words, but she had a natural gift for making small ones do effective work.

(***) Dan maar Costello zingen ? No way, we heten niet voor niets het BBEK.

Repertoire

The Singer of Wind and Rain: Gregory Youtz

Gregory Youtz werd in 1956 geboren in Libanon. Hij ging studeren aan de University of Washington in Seattle en behaalde zijn Bachelor of Music in 1980. Later studeerde hij nog aan de *University of Michigan* in Ann Arbor en behaalde in 1987 de titel van Doctor of Musical Arts in compositie. Hij werd in 1984 onderscheiden door de *American Academy and*

Institute of Arts and Letters. Hij componeerde werken voor orkest, brassband, koor, solostem, kamerensembles en opera's. Tegenwoordig is hij professor aan de *Pacific Lutheran*

University waar hij compositie, muziektheorie, muziekgeschiedenis en ethnomusicologie doceert.

Zijn *Scherzo for a Bitter Moon* voor harmonieorkest won ook in 1984 de National Bandmasters Association contest. Zijn koraal *If We Sell You Our Land* waarin hij een speech van indianenleider Chief Seattle verwerkte, was de herkenningmelodie van

een programma op de National Public Radio in 1987.

Zijn opera *Songs from the Cedar House* is gebaseerd op legendes en historische gegevens over de relatie tussen de oorspronkelijke bewoners en de blanke inwijkelingen in de noordwestelijke Stille Oceaan. Hij behandelt erin een gelijkaardig thema als zijn visie op het Israëliisch-Palestijns conflict, namelijk dat de toekomst van beide volkeren afhangt van hun bereidheid om elkaars eigenheid, traditie en waarheid te respecteren.

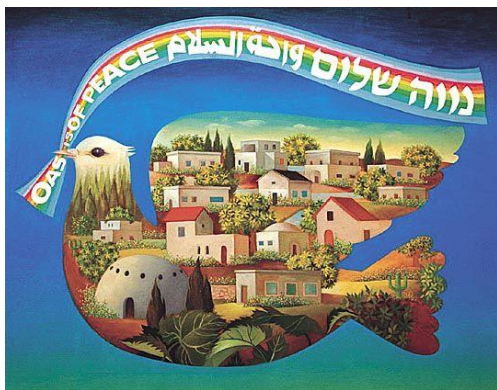

1 november 2005 ging *The Singer of Wind and Rain* in première in London op een concert voor de moord op Rachel Corrie. Noam Chomsky was beschermheer van de concertavond en schreef hierover : "Rachel Corrie was a young woman of rare courage and integrity, who risked her life to protect victims of savage destruction and brutality. Her heroic actions have all the more meaning for Americans because of our direct participation, unwitting or not, in the crimes she gave her life to prevent. She should be remembered, and honored, by all decent people, and should be a constant inspiration to them to do what they can to defend the principles that she upheld." En Dr. Ilan Pappé : "One hopes that music, as much as words and pictures, would alert the world to the daily crimes against humanity that are taking place in Palestine. Rachel Corrie witnessed these crimes, reported them and died while trying to stop them. The cantata is not only in her memory, but also a reminder of her legacy: to continue the international struggle against the occupation until peace arrives in the torn land of Palestine and Israel. Yours, Ilan Pappé"

Kris

Nog meer: The Singer of Wind and Rain

Onze zondagavonden waren de laatste maanden dus gevuld met de muziek van Gregory Youtz en teksten van Salem Jubran. In het vorige nummer van Tegentijd besteedden we reeds aandacht aan de werkzaamheden van deze laatste als co-directeur van het Joods-Arabisch vredescentrum in Givat Haviva. In dit nummer belichten we een ander binationaal vredesinitiatief (dat gelinkt is met het vredescentrum van Salem Jubran): het vredesdorp What-al-Salam/Nev Shalom.

“Oase van vrede” (What-al-Salam in het Arabisch, Nev Shalom in het Hebreeuws) is de naam van een dorpje gelegen tussen Jeruzalem en Tel Aviv/Jaffa. Het dorpje werd in 1970 gesticht door de Dominicaanse monnik van Joods-Egyptische origine Bruno Hussar. De droom van Hussar was om midden in een gebied van oorlog, vernieling, onderdrukking en geweld een oase van vrede en rust te creëren. Een plaats waar, in tegenstelling tot de honderden militaire academies op de wereld waar de krijgskunst wordt onderwezen, mensen het samenleven in vrede dagelijks in de praktijk kunnen brengen. Een dorp waar mensen ondanks hun culturele en religieuze verschillen op een vreedzame manier met elkaar kunnen leren samenleven en samenwerken. Het is de realisatie, op dorpsniveau, van de vergeten droom van een multicultureel (of binationaal) Palestina. In het dorp, dat sinds 1989 door de Israëlische staat officieel erkend is, leven ongeveer 50 families. Daarvan zijn de helft Joods en de andere helft Palestijns. De voornaamste activiteiten die door het

dorp worden ontwikkeld, situeren zich op het vlak van onderwijs.

Bruno Hussar (1911–1996)

Het dorp heeft een eigen lagere school. Hier wordt les gegeven aan ongeveer 300 kinderen. Deze komen niet alleen uit het dorp zelf, maar ook uit de wijdere omgeving. De school is uniek in Israël omdat het onderwijsprogramma expliciet tweetalig en binationaal is. Alle kinderen krijgen er dus zowel les in het Arabisch als in het Hebreeuws en maken kennis met zowel de Joodse als Arabische cultuur. Naast deze lagere school beschikt het dorp ook over een School voor de Vrede. Dit instituut richt cursussen en workshops in met de bedoeling om deelnemers te laten nadenken over het conflict en te laten inzien dat samenwerking tussen Palestijnen en Joden mogelijk en noodzakelijk is.

Het dorp wordt op een radicaal democratische manier bestuurd. De dagelijkse gang van zaken wordt door een jaarlijks verkiesbare stuurgroep bestierd. Aan het hoofd ervan staat de Secretaris-Generaal, de enige betaalde bestuurspost. Een algemene bewonersvergadering neemt de belangrijke beslissingen over zaken als de begroting, het bestuur en de toekomst van het dorp.

Dit binationale (en dus anti-zionistische) dorpje wordt door de Israëlische overheid met argusogen bekeken. Alhoewel het kan rekenen op de (wettelijk vastgelegde) financiële steun die het ontleent aan zijn wettelijke status als dorp, kan het niet rekenen op extra ondersteuning (zoals bepaalde kolonies dat wel kunnen). Het dorp kan om zijn activiteiten te financieren echter beroep doen op verschillende steun- en solidariteitsorganisaties die o.a. in de VS,

Groot-Brittannië en Nederland zijn opgericht. Over de mogelijke politieke rol van het dorp in het oplossen van samenlevingsproblemen binnen Israël of het beëindigen van de bezetting van de Palestijnse gebieden, bestaat heel wat discussie. Maar los van deze discussie is het ongetwijfeld zo, dat dit dorp door velen wordt gezien als een baken van hoop in deze door conflicten geteisterde regio.

Meer info over het dorp is te vinden op:
www.nswa.org.

Meer info over de vredesschool en de activiteiten die ze organiseren: <http://sfpeace.org/>

Karim

Koorproductie: Vive la sociale!

Achtergrond

In 1848 publiceerden twee bebaarde Duitse mannen een pamflet dat geschiedenis zou schrijven: het "Manifest der Kommunistischen Partei". De invloed er van op de arbeidersbeweging is nauwelijks te overschatten. Het werd al snel in verschillende talen gepubliceerd. Dit jaar verscheen bij uitgeverij EPO een nieuwe editie van het manifest met illustraties van Paul Verrept. Elvis Peeters schreef er volgend voorwoord bij.

Het Manifest van de Communistische Partij (Het Communistisch Manifest) dateert van december 1847 en januari 1848. Dat mogen we niet vergeten. In hun voorwoord bij een heruitgave van het Manifest in 1872 schreven Karl Marx en Friedrich Engels, in een vertaling van Herman Gorter:

'Voorts spreekt het vanzelf dat de kritiek op de socialistische literatuur thans leemten vertoont omdat ze slechts tot 1847 loopt, en eveneens, dat de opmerkingen over het standpunt der communisten tegenover de verschillende oppositiepartijen (hoofdstuk 4), ofschoon in hoofdtrekken nog altijd

juist, toch in haar nadere uitwerking heden ten dage reeds daarom verouderd zijn, omdat de politieke situatie heel anders is geworden en de historische ontwikkeling het merendeel der daar opgesomde partijen uit de weg heeft geruimd. Intussen, het Manifest is een historisch document geworden en wij achten ons niet meer gerechtigd er veranderingen in aan te brengen.'

Wat moeten we dan in 2010 schrijven, nu nog veel meer dan de in het Manifest opgesomde partijen uit de weg zijn geruimd, en de politieke situatie weer heel anders is geworden?

Ensoriaanse Mars op Oostende, meer dan spektakel, toerisme of kunst!

Dat Oostende tot Cultuurstad Vlaanderen 2010 verkozen werd, lokte bij veel cultuurbewuste inwoners ongelovige reacties uit: ze wachtten immers al jaren op een (echt waar beloofd) Cultureel Centrum; ze zagen hun Stedelijk Museum op het Wapenplein voor jaren dichtgaan, en dan verbouwen tot winkelcentrum; ze wisten dat de unieke collecties Ensors en Spilliaerts in dozen zaten te verkrotten; het muzikaal aanbod in het Casino focust op spektakel en is niet democratisch geprijsd. Gelukkig kwam er een paar jaar geleden een nieuwe wind waaien: Vrijstaat O werd geboren en is na enkele opmerkelijke initiatieven nu erkend als hedendaags gesubsidieerd kunstencentrum met ambitie en een fijne programmering; het PMMK kreeg een fris elan met de nieuwe conservator en werd omgedoopt tot MuZee: provincie en stad legden hun collecties samen! Oef! Ensor kon weer uit de dozen.

Ensor: het paradepaardje bij uitstek van de Stad aan Zee die elke gelegenheid aangrijpt om Cultuur en Toerisme te verenigen: zijn 150ste verjaardag zou gevierd worden met een groots opgezette Mars op Oostende. Op initiatief van Vrijstaat O. en in

samenwerking met de dienst Cultuur, Wijk in Beweging, Danspunt en Opendoek, bakten het Ensemble Leporello onder leiding van Dirk Opstaele, componist Joachim Brackx en kostuum-verantwoordelijke Veerle Hasselman een stevige sociale koek vol vrijwilligers, koren, fanfares, gehandicapten en andere loslopende Oostendenaars.

Hoewel het project traag op gang leek te komen – de oproep kwam vóór de grote vakantie – kreeg het een enorm elan in de eindspurt naar het evenement zelf: het kiezen van de thema's uit Ensors oeuvre, het leren van het liedje met loopje, het wassen en passen van kostuums, het schminken en scanderen, het rondjes rennen en meermaals doodvallen op de koer van de Avondschool, als oefening voor de grote act op het strand...

Er kwam onaangekondigde kritiek van links: een protestactie op het standbeeld van Leopold I (t Peerdgenaamd) waarbij het spandoek VIVE LA SOCIALE. VIVE DI RUPO door de politie werd

verwijderd. Waar slaat de kritiek van de activisten (die eerder al met hetzelfde spandoek in Gent post vatten) eigenlijk op – "het is gewoon een Breugheliaanse stoet. Ensor is dood, maar hij weet het nog niet"?

Ik als deelnemer protesteer! Het was een vreemd ongewoon sociaal gebeuren! De wereld – in Oostende toch – een beetje verbeteren door samen te werken aan een mooi sociaal-cultureel project! Dat het zo'n weerklank en publiek vond, was een prettige beloning voor iedereen die Ensor en zijn bizarre schepsels graag ziet.

Chris Wuytack,
aangespoelde Oostendenaar en (ex-)BBEK'er

De Grote Oorlog: De Russenopstand van La Courtine in de Creuse

Het moet een unicum in de geschiedenis van het koor zijn: we zitten gelijktijdig in de voorbereidingsfase van twee verschillende koorprojecten. Naast het project "Vive la Sociale" dat volgend jaar in première moet gaan, wordt er ook een koorproject voorbereid over Den Grooten Oorlog. Kris Vanhoeck zorgt er voor dat we tegen dan voldoende achtergrond hebben en zal regelmatig een stukje vergeten geschiedenis over 14-18 belichten.

De massamoorden van 1914 en 1915 hebben het Franse leger gedecimeerd en er is een tekort aan manschappen. Paul Doumer, senator en toekomstig president van de Franse Republiek, reist in december 1915 naar Petrograd om tsaar Nicolaas II soldaten te vragen om de Franse legers te versterken. Rusland heeft een gebrek aan militair materieel en kan daarom zelf niet al zijn soldaten bewapenen. Frankrijk stelt een deal voor : Rusland stuurt soldaten naar de Franse loopgraven en in ruil krijgt de tsaar militaire uitrusting voor zijn leger. Uiteindelijk levert de tsaar "maar" 45.000 man.

De eerste divisie Russen landt in Marseille op 20 april

1916. Ze zijn getooid met een Franse helm waarop de Russische tweekoppige adelaar prijkt en worden bejubeld als redders van *La Patrie*. Op 25 april zitten ze al in de loopgraven bij Mailly. Begin 1917 zijn de twee brigades betrokken bij een slachtpartij waarbij 4700 Russische soldaten op ongeveer 20.000 worden gedood of gewond. Deze moordpartijen zijn een keerpunt in de oorlog : muiterijen en rellen verspreiden zich snel in de Franse en de Duitse legers.

Om te voorkomen dat de muiterij zich bij de Russen doorzet, worden ze naar de Vogezen en de Haute Marne gestuurd. Maar als daar de berichten over de Russische Revolutie van februari 1917 doorsijpelen, wil een deel van de Russische soldaten (de *Rode*) terug naar hun land om er mee voor de revolutie te strijden. Naar het voorbeeld van de Russische sovjets organiseren de soldaten zich in *Comités* waarbij zich ook burgers, nl. Russische bannelingen, aansluiten. De optocht van deze Russische soldaten op 1 mei 1917 draait uit op een rebellie : op de militaire vlaggen hebben de soldaten "vrijheid" geschreven. Het Franse militaire commando vreest dat deze revolutionaire ideeën de Franse legers zullen besmetten, en besluit de Russen te isoleren in een voormalig gevangenenkamp, *Camp La Courtine* in de Creuse. In het begin van de oorlog waren hier buitenlanders bijeengebracht die van sympathieën voor Duitsland verdacht werden. Daarna werden er krijgsgevangenen opgesloten.

Koorleden schrijven

In 1973 kwam ik voor de eerste keer naar België om te studeren. Sedert 1977

woon ik hier permanent, eerst in Etterbeek, nu in het centrum van de stad. Mijn vrouw was van Gent en ik heb twee volwassen dochters en sedert vier maanden een kleindochter.

In 2008 zocht ik naar een koor. Een eerste poging was geen succes . Mijn dochter Katrien kwam dan ineens af met „De Maalbeek“ het Etterbeekse publicatieblad waar mijn vrouw veel had aan meegewerkt. Er werd de viering van 30 jaar BBEK in de Beursschouwburg aangekondigd. Ik woonde rond de hoek van de Beursschouwburg en ging er naartoe. Een paar mensen kende ik. Ik vroeg aan Lieve of ik bij de volgende repetitie mocht meezingen en ik mocht. De sfeer beviel me . Zingen en „babbelen“ vind ik een goede combinatie en ik heb ondertussen al heel veel interessante gesprekken gehad. Leuk is dat zo velen van jullie elkaar al heel lang kennen.

Ik denk dat er niet veel koren zijn die aan zoveel activiteiten deelnemen. Met het BBEK heb ik al half België doorkruist. Plezant om op de bus te discussiëren of te zingen.

Er is altijd iets om naar uit te kijken. Grote openheid tegenover talen en anderstaligen. We doen regelmatig iets in Wallonië en er wordt veel Frans en Duits gesproken. Voor mij is het leuk om veel Duits te kunnen zingen. Ik woon 33 jaar in Brussel en soms mis ik mijn taal . Toen mijn ouders in 1955 hun eerste platenspeler kregen, kocht mijn vader als eerste plaat de „Dreigroschenoper“. Ik was zes jaar oud. Ik was enorm blij toen we met het koor een stuk uit de „Dreigroschenoper“ zongen.

Met Brecht als auteur worstel ik een beetje. Ik ben net verhuisd en ik heb al mijn boeken van Brecht op een stapel gelegd om ze terug grondig te bekijken. De prachtige muziek van Eisler heb ik pas nu door het BBEK leren kennen . Ik merk ook hoe weinig ik over de DDR weet. Er was altijd een mentale muur en nu geraakt de DDR stilaan vergeten.

Ik heb daarnet gekeken wat er voor de eerste weken

van 2011 al op het programma van het koor staat.
Niet slecht om een jaar te beginnen.

Burkhart

Dreigroschenoper (1931)

Deze Tegentijd kwam tot stand met de
medewerking van de redactie:
Karim, Walter, Erica, Kris, Katlijn, Rose, Jos
Foto's: Erik, Chris